

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoK/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	7119217470
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7119217470.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v právnej veci žalobkyne Ing. P.V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., zastúpená Mgr. JUDr. Lucián Török, advokát, so sídlom Gemerská 3, 040 11 Košice, IČO: 55 055 745, proti žalovanému Q.V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z., zastúpený JUDr. Radoslava Vojtášová, advokátka, so sídlom Wolkrova 41, 851 01 Bratislava, IČO: 42 266 998, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26.06.2024, č. k. 4CoKR/29/2023-492, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2024, č. k. 4CoKR/29/2023-492 z r u š u j e a v e c vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 8. februára 2023, č. k. 31Odi/7/2019-391, v I. výroku žalobu zamietol a v II. výroku priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 23.12.2019 domáhala zrušenia oddĺženia žalovaného, o ktorom rozhodol Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 32Odk/308/2019 zo dňa 25.06.2019, s účinkami k 03.07.2019. Zároveň súd prvej inštancie zbavil dlžníka všetkých dlhov, ktoré mohli byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom neboli uspokojené v konkurze. Žalobkyňa, ktorá si uplatnila v konkurznom konaní pohľadávku voči žalovanému, dôvodila nepoctivým zámerom žalovaného v zmysle ust. § 166g ods. 2 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „ZoKR“). Nepoctivý zámer žalovaného žalobkyňa vyvodzovala zo skutočnosti, že v návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaného uviedol dlžník nepravdivú dôležitú informáciu, a to, že je od roku 2005 nezamestnaný, avšak podľa žalobkyne, žalovaný bol od 01.08.2011 zaregistrovaný v Obchodnom a priemyselnom registri Bolagsverket vo Švédsku ako živnostník podnikajúci pod obchodným menom SPAVELKO BYGGENTREPRENAD s registračným číslom

610328-0290, ktorej vlastníkom bol žalovaný a ktorá vykonávala práce v stavebnom sektore.

3. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalovaný mal za obdobie rokov 2012 až 2015 daňové nedoplatky, pokuty a úroky za rozhodné obdobia, ktoré boli neúspešne vymáhané v exekučnom konaní. Žalovanému bola vyrubená daň z príjmu ako spoločníkovi spoločnosti Gunhildsviks Bygg och Renovering KB na základe odhadu o zisku, spoločnosť si zároveň nesplnila povinnosť podať daňové priznanie k dani z príjmu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v skutočnosti nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, z ktorej by mal skutočný príjem, nepodával daňové priznania vzhľadom na absenciu príjmu a ani nemal vedomosť o žiadnom príjme spoločnosti, preto nemohol zatajiť žiadne rozhodujúce skutočnosti o svojom príjme pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že dlžník nevlastnil majetok väčšej hodnoty, okrem pozemku, záhrady, zastavanej plochy v katastrálnom území F. vo výške 1.600,- eur v podiele 1/222 a v katastrálnom území K.4. Súd prvej inštancie akcentoval, že pokiaľ dlžník neplnil dobrovoľne, ani čiastočne svoj dlh voči žalobkyni, konanie žalovaného nebolo možné posúdiť ako realizáciu pohnútky poškodiť svojho veriteľa. Taktiež pokiaľ žalobkyňa vyvodzovala nepoctivý zámer žalovaného zo skutočnosti, že vyvíjal v rokoch 2012 až 2015 vo Švédsku podnikateľské aktivity, z ktorých poberal zdaniteľný príjem a to prostredníctvom živnosti SPAVELKO BYGGENTREPRENAD, spoločnosti Sarenbäck Öst Bygg&Renovering AB a majetkovej účasti v spoločnosti Gunhildsviks Bygg och Renovering Kommanditbolag, súd prvej inštancie poukázal na časové hľadisko, a to obdobie 4 rokov pred podaním návrhu na oddĺženie žalovaného. Skonštatoval, že žalovaný preukázal, že tieto spoločnosti boli vymazané z obchodného registra do roku 2015 a príjem žalovaného v období rokov 2012 až 2014 bol štandardný s daňovými nedoplatkami. Taktiež uviedol, že žalovaný je osobou blízkou dôchodkovému veku. Súd prvej inštancie tieto skutočnosti vyhodnotil ako nepreukazujúce prítomnosť nepoctivého zámeru v pohnútke žalovaného, ktorá by mala vplyv na jeho oddĺženie.

5. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 26.06.2024, č. k. 4CoKR/29/2023-492 v I. výroku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a v II. výroku žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie a v ňom vyjadrené závery za vecne správne, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (ust. § 387 ods. 1 zákona č. 165/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len ako „C.s.p.“). Poukázal na skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, ktorým bol v odvolacom konaní viazaný a dospel k záveru, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil také pochybenia, ktoré svojou intenzitou mohli viesť k vecne nesprávnemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie. K námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie nezaslal žalobkyni vyjadrenie žalovaného zo dňa 14.05.2021, odvolací súd uviedol, že žalobkyňa predtým, ako súd prvej inštancie pred ďalším úkonom vo veci pristúpil k doručovaniu predmetného vyjadrenia, nahliadla do súdneho spisu a oboznámila sa s obsahom dupliky žalovaného, ku ktorej sa vyjadrila podaním zo dňa 06.12.2021, čím nedošlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Obdobne uviedol aj vo vzťahu k namietanému nedoručeniu vyjadrenia žalovaného zo dňa 24.02.2022 a zápisnice z pojednávania zo dňa 16.02.2022 žalobkyni, ktorá dňa 04.05.2022 nahliadla do súdneho spisu a oboznámila sa s obsahom oboch listín, tieto dokumenty si odfotila a následne mala možnosť sa k nim aj vyjadriť. K obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 16.02.2022, ktorá podľa žalobkyne nekorešpondovala so zvukovým záznamom vyhotoveným samotnou žalobkyňou na pojednávaní, odvolací súd s poukazom na § 99 ods. 1 C.s.p. uviedol, že žalobkyňa v odvolaní bližšie nešpecifikovala, v čom spočíval rozpor zvukového záznamu s písomnou zápisnicou vyhotovenou o jeho priebehu, pričom obsah zápisnice z pojednávania zachytáva len podstatný obsah prednesov strán sporu. Pokiaľ žalobkyňa namietala odročenia pojednávania nariadeného na termín dňa 11.05.2022 na základe žiadosti žalovaného a to z dôvodu zistenia jeho príjmov v rozhodnom období, odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie za žiaduci za účelom rozhodnutia v merite veci s poukazom na § 181 ods. 4 C.s.p. K námietkam žalobkyne, že na pojednávaní konanom dňa 07.09.2022 jej nebolo umožnené vyjadriť sa, a že v zápisnici o pojednávaní nebolo uvedené, že spoločnosť SPAVELKO BYGGENTREPRENAD je vo Švédsku registrovaná pod číslom sociálneho poistenia, ako aj to, že v tejto zápisnici bolo nesprávne uvedené, že príjmy žalovaného vo Švédsku v roku 2015 boli doručené v slovenskom jazyku, odvolací súd uviedol, že

súd prvej inštancie na tomto pojednávaní v súčinnosti s právnou zástupkyňou žalovaného opätovne riešil zabezpečenie dôkazov zo strany švédskych daňových úradov a právna zástupkyňa žalovaného sa na tomto pojednávaní vyjadrovala len k spôsobu jej komunikácie so švédskym daňovým úradom. Odvolací súd ďalej skonštatoval, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces, ktoré by viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci vzhľadom na to, že žalobkyňa sa vyjadrila v podaní zo dňa 12.09.2022 a to k priebehu a obsahu pojednávania konaného dňa 07.09.2022. Ďalšie žalobkyňou namietané skutočnosti vyhodnotil odvolací súd ako irelevantné vzhľadom na to, že žalovaný bol vo Švédsku registrovaný číslom sociálneho poistenia a príjmy žalovaného za rok 2015 boli vyhotovené a predložené len v anglickom jazyku z dôvodu hospodárnosti konania, keďže bol vyhotovený slovenský preklad totožnej listiny (okrem sumy v nej uvedenej) za rok 2012, s ktorým bola žalobkyňa v priebehu konania oboznámená.

7. K žalobkyňou namietanému právnemu posúdeniu nepoctivého zámeru žalovaného pri jeho oddĺžení konkurzom, odvolací súd s poukazom na ust. § 166f, § 166g ods. 1, ods. 2 písm. c) ZoKR uviedol, že účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov, aby ho tieto dlhy neuspokojené v konkurze ďalej nezaťažovali a negenerovali jeho ďalší úpadok. K otázke nepoctivého zámeru sa odvolací súd vyjadril tak, že pri výklade ust. § 166g ods. 2 ZoKR je potrebné sa zameriavať na správanie dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, a po jeho podaní, pričom dôkazné bremeno preukázania nepoctivého zámeru dlžníka ťaží veriteľa - žalobcu, ktorý má povinnosť nepoctivý zámer preukázať. Odvolací súd uviedol, že právnym dôvodom vzniku pohľadávky žalobkyne voči žalovanému bola notárska zápisnica sp. zn. N 382/2006, Nz 32072/2006 zo dňa 16.08.2006, ktorou žalovaný uznal svoj dlh voči žalobkyni vo výške 42.654,19 eur a rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 10.10.2017, sp. zn. 25C/7/2017, z ktorého vyplýval dlh žalovaného voči žalobkyni vo výške 50.870,90 eur ako príslušenstvo pohľadávky z notárskej zápisnice. Z oznámenia švédskeho úradu obchodného registra odvolací súd zistil, že od 01.09.2009 v ňom bola vedená spoločnosť Gunhildsviks Bygg och Renovering Kommanditbolog pod registračným číslom 969744-2144, ktorá bola registrovaná pre DPH, F-daň a ako zamestnávateľ a žalovaný v nej mal vystupovať ako spoločník. Spoločnosť bola v roku 2015 zrušená konkurzom. Ďalej odvolací súd zistil, že spoločnosť Sarenbäck Öst Bygg&Renovering AB bola evidovaná pod registračným číslom 556779-8367 na švédskom úrade obchodného registra, kde mal žalovaný pôsobiť ako zastupujúci člen predstavenstva. Spoločnosť bola zrušená konkurzom v roku 2018. Ďalej uviedol, že živnosť žalovaného nebola registrovaná na Daňovom úrade Švédska, ani pre dane platené podnikateľmi („F“-daň) a z vyjadrenia žalovaného odvolací súd zistil, že živnosť žalovaného nebola vo Švédsku zaregistrovaná z dôvodu nedoplatkov voči Slovenskej republike a zápis vo švédskom úrade obchodného registra slúžil iba na ochranu jeho obchodného mena.

8. Ďalej zo švédskeho úradu obchodného registra odvolací súd zistil, že žalovaný mal vo Švédsku zdaniteľné príjmy v rokoch 2012 až 2015, a to v roku 2012 v sume 52.400 SEK, t.j. švédskych korún (v prepočte v tom čase 6.105,80 eur), v roku 2013 v sume 378.600 SEK (42.735,72 eur), v roku 2014 v sume 103.100 SEK (10.976,26 eur) a v roku 2015 v sume 9.400 SEK (1.022,91 eur). Podľa výpisov zo švédskeho daňového úradu odvolací súd zistil, že žalovaný v rokoch 2016 až 2020 nemal žiadne zdaniteľné príjmy vo Švédsku a podľa opravného rozhodnutia švédskeho daňového úradu zo dňa 05.02.2015 bol žalovaný v roku 2013 spoluvlastníkom spoločnosti Gunhildsviks Bygg och Renovering Kommanditbolog a vzhľadom na to, že spoločnosť nepodala za uvedený rok daňové priznanie, daňový úrad odhadol príjem tejto spoločnosti z podnikateľskej činnosti vo výške 1.000.000,- SEK, odhadnutú čiastku rozdelil medzi partnerov spoločnosti na polovicu a následne odhadom určil príjem žalovaného z podnikateľskej činnosti za rok 2013 na sumu 378.687 SEK.

9. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nezistil také nepoctivé správanie žalovaného ako dlžníka vo Švédsku, ktoré by odôvodňovalo zrušenie jeho oddĺženia. Ďalej akcentoval, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažovalo. Odvolací súd skonštatoval, že žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaný od roku 2009 pôsobil vo Švédsku kde pracoval a príležitostne brigádoval, avšak vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že z tejto činnosti nemal príjmy, ktorých výška by bola relevantná vo vzťahu k jeho záväzku voči žalobkyni, resp. že touto činnosťou získal významný finančný príjem, z ktorého by prípadne mohol uhradiť svoj dlh voči žalobkyni, alebo naopak sa vedome zadlžoval,

aby sa tak vyhol uhradeniu svojho dlhu. Skutočnosť, že žalovaný v návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol, že od roku 2005 nepracoval avšak v rokoch 2009 až 2015 brigádoval a príležitostne pracoval vo Švédsku, teda zatajil svoju ekonomickú aktivitu, podľa odvolacieho súdu nemôže ešte sama o sebe predstavovať dôvod na zrušenie jeho oddĺženia. V súvislosti s posúdením konania žalovaného vo Švédsku, ktoré mohlo mať podstatný vplyv na jeho ekonomickú činnosť a získané majetkové hodnoty odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že by spoločnosť SPAVELKO BYGGENTREPRENAD aj reálne vykonávala nejakú činnosť, a teda vytvárala zisk alebo dlhy, rovnako ako aj spoločnosť Sarenbäck Öst Bygg&Renovering AB, pri ktorej okrem údaju o jej existencii a údajnej majetkovej účasti žalovaného v nej žalobkyňa nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali ekonomické aktivity žalovaného v tejto spoločnosti a mali vplyv na rozhodnutie o zrušení jeho oddĺženia. Podľa odvolacieho súdu, zásadné zdaniteľné príjmy žalovaný poberal len v roku 2013, a to ako výnos z jeho majetkovej účasti v spoločnosti Gunhildsviks Bygg och Renovering Kommanditiblog, ktorá bola zrušená konkurzom v roku 2015. Odvolací súd zdôraznil, že tieto zdaniteľné príjmy z podnikateľskej činnosti daňový úrad určil len odhadom, z čoho nevyvodil reálne príjmy žalovaného v uvedenom období a ostatné zdaniteľné príjmy za roky 2012, 2014 a 2015 boli vo výške, v ktorej nepredstavovali rozhodnú zmenu majetkových pomerov žalovaného. Odvolací súd navyše uviedol, že účasť žalovaného v priebehu konania v týchto spoločnostiach bola zneužitá a na ich chode sa nikdy nepodieľal. Odvolací súd skonštatoval, že väčšina dôkazov predložených žalobkyňou v konaní boli rôzne fotokópie z neznámych internetových stránok vo švédskom jazyku, prípadne preložených do jazyka anglického, z ktorých nemožno hodnoverne zistiť ekonomické aktivity žalovaného vo Švédsku od roku 2009.

10. Odvolací súd podľa ust. § 166g ods. 4 ZoKR klasifikoval žalovaného ako osobu, ktorej poctivý zámer je potrebné posudzovať miernejšie, a to vzhľadom na to, že je osobou blízko dôchodkovému veku, ako aj to, že príležitostne brigáduje, aby uživil aj svoju dcéru narodenú v roku 2006. Dodal, že žalovaný je od 15.01.2020 zamestnaný v spoločnosti Spavo Racing s.r.o. Odvolací súd dospel k záveru, že v konaní nebol preukázaný nepoctivý zámer žalovaného pri jeho oddĺžení podľa ust. § 166g ods. 2 ZoKR, ktorý by mal za následok zrušenie jeho oddĺženia podľa ust. § 166f ZoKR.

11. K návrhu žalobkyne na predloženie dôkazov žalovaným, a to formulára, ktorým bola založená živnosť žalovaného a „kontrolné údaje“ k dani z príjmov, odvolací súd uviedol, že žalobkyňa ich uplatnila až po tom, ako súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie na pojednávaní konanom dňa 08.02.2023 za skončené a zároveň neboli splnené podmienky uvedené v ust. § 366 C.s.p. Navyše dodal, že vykonanie uvedených dôkazov by nebolo hospodárne. Odvolací súd zdôraznil, že živnosť žalovaného nebola nikdy vo Švédsku úplne registrovaná, a preto predkladanie formulára vzťahujúceho sa k tejto živnosti je v konaní bez právneho významu a vo vzťahu k predloženiu „kontrolných údajov“ k dani z príjmov uviedol, že výška príjmov žalovaného za roky 2012, 2014 a 2015 nedosahovala takú výšku na posúdenie nepoctivého zámeru žalovaného.

12. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, keď zamietol žalobu žalobkyne o zrušenie oddĺženia žalovaného z dôvodu, že neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu nepoctivého zámeru žalovaného pri jeho oddĺžení.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni s tým, že o výške trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) C.s.p. a § 421 ods. 1 C.s.p. Dovolaciemu súdu navrhla, aby podľa § 449 ods. 1, ods. 2 a § 450 C.s.p. napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na nové prejednanie odvolaciemu súdu, alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie súdu prvej inštancie. Žalobkyňa zároveň dovolaciemu súdu navrhla, aby odložil právoplatnosť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní žalobkyne z

dôvodu existencie hrozby ťažko napravitelnej ujmy v prípade, ak jej bude súdom uložená povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v určenej výške.

15. Dovolateľka namietanú vadu zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p. považovala v tom, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je vnútorne rozporné, nepresvedčivé a dostatočne neodôvodnené. Podľa dovolateľky, porušenie povinnosti súdu prvej inštancie vyplývajúcej mu z práva účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných strán sporu nie je možné odstrániť aktívnym konaním žalobkyne, po ktorom súdu prvej inštancie odpadla povinnosť na doručovanie dupliky žalovaného jej ako žalobkyne. Dovolateľka zastávala názor, že odvolací súd sa nezaoberal špecifickými okolnosťami spôsobenými zbytočnými priťahmi, vytváraním podmienok pre neprehľadnosť sporu, opakovaným nedoručovaním podaní žalovaného žalobkyne, ktorého postupom súdu prvej inštancie došlo u nej k pocitu právnej neistoty, nespravodlivosti a stresu, keď nemala možnosť oboznámiť sa o podaniach strany sporu v primeranom čase a vyjadriť sa k nim, prípadne, aby zabezpečila a predložila ďalšie dôkazy. Mala za to, že hoci išlo o opakované nedoručenie vyjadrení strany sporu, s ktorými sa síce neskôr dovolateľka oboznámila a vyjadrila sa k nim, procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. K skutočnostiam ovplyvňujúcim poctivý zámer u dlžníka uvedených v ust. § 166g ods. 3 ZoKR a § 166g ods. 4 ZoK dovolateľka uviedla, že súd prvej inštancie má posudzovať poľahčujúce a priťažujúce okolnosti daného prípadu s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné skúsenosti. Vzhľadom na to, že žalovaný v období rokov 1992 až 1994 vykonával samostatnú zárobkovú činnosť ako živnostník, v rokoch 1994 až 1996 bol konateľom spoločnosti MOSTAP s.r.o. a v rokoch 1999 až 2004 konateľom spoločnosti TRILIUM s.r.o., bolo podľa názoru dovolateľky potrebné posudzovať konanie žalovaného prísnejšie a to aj vzhľadom na skutočnosť, že konkurz bol vyhlásený na majetok žalovaného ako na živnostníka. V spojitosti s týmto tvrdením v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu dovolateľka poukázala na to, že odvolací súd sa ex offi nevysporiadal so všetkými okolnosťami uvedenými v ust. § 166g ods. 3 a ods. 4 ZoKR pri hodnotení nepoctivého zámeru žalovaného v konaní o zrušení jeho oddĺženia, ktoré odvolací súd z hľadiska ich závažnosti samostatne nevyhodnotil a nestanovil vzájomný pomer pre aplikáciu skutočností uvedených v ust. § 166g ods. 3 a ods. 4 ZoKR. Dovolateľka v tejto súvislosti namietala, že odvolací súd nevyhodnotil poľahčujúcu okolnosť na strane žalovaného a to, že je osobou blízkou dôchodkovému veku vo vzťahu k uvedeniu nepravdivej informácie a/alebo neuvedeniu dotknutej informácie. Z uvedeného dôvodu dovolateľka zastávala názor, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nakoľko nebolo zrejmé, akými úvahami sa odvolací súd riadil pri aplikácii ust. § 166g ods. 3, ods. 4 ZoKR.

16. Uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 C.s.p. dovolateľka odôvodnila otázkami súvisiacimi s namietanou nesprávnou aplikáciou ustanovení ZoKR týkajúcich sa nepoctivého zámeru dlžníka resp., že oba súdy nižších inštancií nesprávne dospeli k záveru, že nepoctivý zámer žalovaného nebol daný resp. preukázaný. V danom kontexte dovolateľka poukázala na to, že odvolací súd sa pri právnom posúdení toho, či nepravdivá informácia a jej neuvedenie ohľadom zamestnania žalovaného sú relevantné na účely posúdenia naplnenia skutkovej podstaty nepoctivého zámeru, obmedzil iba na skúmanie majetku žalovaného vo Švédsku a teda nie komplexne s ohľadom na celkový charakter konkurzného konania a konania o oddĺžení v súlade so zásadou iura novit curia a ust. § 186 ods. 1 C.s.p. S poukazom na ust. § 171c ZoKR, § 172 ZoKR, § 166i ods. 1, ods. 2 ZoKR a čl. 3 ods. 1, čl. 21 ods. 1, ods. 2, čl. 49, čl. 54 ods. 1 Nariadenia EÚ č. 2015/848 o insolvenčnom konaní dovolateľka opätovne uviedla, že žalovaný pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol, že od roku 2005 bol nezamestnaný, avšak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný minimálne od roku 2009 až do roku 2015 pracoval a brigádoval na území iného členského štátu Európskej únie vo Švédsku. Podľa dovolateľky, v konaní o zrušení oddĺženia mal súd prvej inštancie pripojený celý konkurzný spis žalovaného, a to dňa 07.09.2022, t. j. v čase, keď už bol konkurz žalovaného od 22.11.2019 zrušený a informácia o cudzom prvku sa v ňom nenachádzala. Zastávala názor, že už v čase pred vyhlásením konkurzu mal konkurzný súd postupovať podľa ust. § 171c ZoKR, kedy bolo možné objektívne, včas a úplne zistiť skutočnosti týkajúce sa centra hlavných záujmov dlžníka (žalovaného) a následne po vyhlásení konkurzu mal konkurzný správca zisťovať s odbornou starostlivosťou majetok a záväzky dlžníka v inej členskej krajine Európskej únie. Konaním žalovaného, ktorý zamlčal, alebo uviedol

nepravdivú informáciu tak došlo podľa dovolateľky k zmareniu realizovania zákonných úkonov konkurzným súdom a správcom konkurznej podstaty a k sťaženiu uplatňovania práv ktoréhokoľvek veriteľa žalovaného, ako aj jeho zahraničných veriteľov, ktorí mohli byť nositeľmi informácie o majetku dlžníka v zahraničí a odporovateľných právnych úkonov dlžníka v zahraničí. Dovolateľka zhrnula, že pri právnom posúdení nepoctivého zámeru žalovaného podľa ust. § 166g ods. 2 písm. c) ZoKR je potrebné vziať do úvahy, či žalovaný zatajením alebo uvedením nepravdivej dôležitej informácie zásadným spôsobom sťažil výkon právomoci dotknutých subjektov a či došlo k obmedzeniu uplatňovania jednotlivých práv veriteľov. Dodala, že vzhľadom na ukončenie konkurzného konania už uvedené otázky nemohli byť objektívne zodpovedané. Aj tvrdenie žalovaného o tom, že má pohľadávku voči spoločnosti Sarenbäck vo výške viac ako 100.000 SEK bolo možné preveriť správcom konkurznej podstaty pred vyhlásením konkurzu.

17. Dovolateľka vyjadrila názor, podľa ktorého otázka preukázania nepoctivého zámeru viazaného na dôvody na aplikáciu ust. § 166g ods. 2 písm. c) ZoKR a to, že žalovaný uviedol určitú nepravdivú informáciu a/alebo neuviedol určitú informáciu za účelom vyhodnotenia súdom prvej inštancie, ktorý založil svoje rozhodnutie výlučne na posúdení hodnoty majetku alebo ekonomického správania sa dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a po jeho podaní, je otázkou od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorej zodpovedanie má zásadný význam pre oblasť uplatňovania práv veriteľov z konkurzných konaní a ktorá dosiaľ nebola dovolacím súdom vyriešená. Dôvodila, že zamlčanie informácie alebo uvedenie nepravdivej informácie za účelom posúdenia jej dôležitosti nie je možné posudzovať iba v úzkej spojitosti na prípadný zatajený majetok alebo neuspokojenia veriteľa, teda izolovane, ale ex offio s ohľadom na charakter konkurzného konania, teda aj vo vzťahu k informácii o prítomnosti cudzieho prvku.

18. Podľa dovolateľky, odvolací súd nesprávne právne posúdil skutočnosti uvedené v ust. § 166g ods. 4 ZoKR, keď uviedol, že žalovaný je síce osobou blízko dôchodkovému veku, zároveň však neprihliadol na skutočnosti uvedené v ust. § 166g ods. 3 ZoKR, keď žalovaný v minulosti podnikal a pôsobil v orgánoch právnickej osoby, tieto vzájomne nevyhodnotil a neprihliadol na pomer a mieru závažnosti tzv. poľahčujúcich a tzv. priťažujúcich okolností. Záverom uviedla právne otázky, ktoré boli rozhodujúce pre správne právne posúdenie zisteného skutkového stavu a to 1. Nie je súd pri posudzovaní ne/poctivého zámeru dlžníka povinný prihliadnuť súčasne na skutočnosti podľa § 166g ods. 4 ZKR, ako aj na skutočnosti podľa § 166g ods. 3 ZKR? 2. Ak súd pri posudzovaní ne/poctivého zámeru dlžníka prihliadne na skutočnosti podľa § 166g ods. 4 ZKR, nie je povinný súčasne prihliadnuť aj na skutočnosti podľa § 166g ods. 3 ZKR? 3. Je pre zistenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 166g ods. 4 ZKR postačujúca samotná existencia zákonom predpokladanej podmienky, a súd nemusí skúmať jej závažnosť a súvislosť s nepoctivým zámerom?“.

19. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) C.s.p. uviedol, že práve žalobkyňa vykonávala svoje procesné práva v rozpore s princípom hospodárnosti konania a princípom rovnosti zbraní v súdnom procese, spôsobovala prieťahy v konaní, vyvolávala pocit právnej neistoty, stresu a neprimerane zaťažovala súd aj stranu sporu opakovanými písomnými podaniami a nedôvodnými požiadavkami, ktoré nemali žiadnu relevanciu v súdnom procese. Akcentoval, že žalobkyňa sa s písomným podaním žalovaného zo dňa 14.05.2021 riadne oboznámila v dostatočnom časovom predstihu a dňa 06.12.2021 zaslala súdu svoje písomné vyjadrenie k podaniu žalovaného zo dňa 14.05.2021, ktoré doplnila ďalším písomným podaním zo dňa 11.04.2022. Rovnako sa žalobkyňa oboznámila aj s písomným podaním žalovaného zo dňa 24.02.2022 a mala možnosť sa k nemu písomne vyjadriť, čo aj uskutočnila. Ďalej uviedol, že písomné podanie žalovaného zo dňa 22.11.2022 vrátane listinných dôkazov bolo žalobkyni doručené dňa 28.11.2022 na jej e-mailovú adresu. Žalovaný zdôraznil, že skutočnosť, že sa s uvedeným podaním žalobkyňa oboznámila v priebehu mesiaca december 2022, nemá za následok znemožnenie vykonania akýchkoľvek procesných práv žalobkyne. Ďalej uviedol, že na základe požiadavky žalobkyne zo dňa 25.11.2022, ktorá bola právnej zástupkyňi doručená krátkou cestou po pojednávaní dňa 30.11.2022, právna zástupkyňa žalovaného zaslala dňa 09.12.2022 žalobkyni e-mailovú komunikáciu so zamestnancami švédskeho daňového úradu. Zhrnul, že všetky listinné dôkazy založené do spisu boli súdom prvej inštancie vykonané prečítaním a

žalobkyňa bola s ich obsahom oboznámená. Žalovaný považoval argumentáciu žalobkyne za tendenčnú a poukázal na to, že v predmetnej veci sa uskutočnilo viacero pojednávaní, ktoré boli odročené z dôvodu doplnenia dokazovania skutočností ohľadom údajnej podnikateľskej činnosti žalovaného v rokoch 2012 až 2015 vo Švédsku.

20. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobkyni bolo doručené predvolanie na pojednávanie na deň 16.02.2022 vrátane výzvy na doloženie dôkazov, na ktorú žalobkyňa reagovala písomným podaním zo dňa 06.12.2021 vrátane predloženia návrhov na doplnenie dokazovania listinnými dôkazmi. Pred pojednávaním nariadeným na deň 16.02.2022 žalobkyňa založila do súdneho spisu ďalšie písomné podanie zo dňa 07.02.2022 vo švédskom jazyku spolu s listinnými dôkazmi. Mal za to, že žalobkyni nič nebránilo, aby skutkové tvrdenia uvedené v podaní zo dňa 07.02.2022 zaslala už v predchádzajúcom písomnom podaní zo dňa 06.12.2021 prípadne, aby listinné dôkazy, ktoré súdu zaslala spolu s podaním zo dňa 07.02.2022, zaslala skôr, v rámci lehoty určenej súdom vo výzve na doloženie dôkazov zaslanej spolu s predvolaním na pojednávanie a umožnila tak prípravu na pojednávanie súdu a rovnako tak žalovanému. Podľa žalovaného, žalobkyňa postupovala v rozpore s ust. § 153 ods. 1 C.s.p., keď zaviniła odročenie pojednávania nariadeného na deň 16.02.2022 uvádzaním nových skutkových okolností a predložením nových listinných dôkazov po lehote stanovenej súdom, pričom v záujme zachovania princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, súd prvej inštancie odročil pojednávanie za účelom doplnenia dokazovania. Žalovaný ďalej uviedol, že súd prvej inštancie odročil pojednávanie nariadené na deň 07.09.2022 z dôvodu vyjadrenia žalobkyne k listinným dôkazom. Žalobkyňa sa následne vyjadrila písomnými podaniami z 08.09.2022, 12.09.2022, 14.09.2022 a pred pojednávaním nariadeným na deň 30.11.2022 sa žalobkyňa vyjadrila ďalším podaním zo dňa 25.11.2022, v ktorom predložila ďalšie listinné dôkazy. Podľa vyjadrenia žalovaného, žalobkyňa postupovala obdobne aj pred pojednávaním nariadeným dňa 08.02.2023, keď dňa 03.02.2023 založila do súdneho spisu písomné podanie vrátane ďalších listinných dôkazov, pričom súd prvej inštancie odmietol odročiť pojednávanie z dôvodu ďalšieho písomného podania žalobkyne zaslaného súdu prvej inštancie krátko pred pojednávaním a doručeného právnej zástupkyňi žalovaného krátkou cestou na pojednávaní dňa 08.02.2023.

21. Žalovaný zhrnul, že žalobkyňa nemala znemožnenú realizáciu procesných práv, ani zmarenú aktívnu účasť na konaní, naopak, žalobkyňa svojou prílišnou procesnou aktivitou zneužívala svoje procesné práva v snahe spôsobiť mu ujmu, a preto sa stotožnil s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že žalobkyňou namietané vady konania vzhľadom na celkový priebeh konania nedosiahli takú intenzitu, aby porušili jej právo na spravodlivý proces a viedli k nesprávnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie v merite veci.

22. K námietke žalobkyne spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že odvolací súd, ktorý je viazaný odvolacími dôvodmi uplatnenými žalobkyňou, poskytol odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré mali pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam a dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne ich vysvetlil, z ktorého dôvodu nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Nesúhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu pri právnom posudzovaní veci podľa názoru žalovaného nezakladal prípustnosť dovolania podľa ust. § 420, resp. podľa ust. § 421 ods. 1 C.s.p.

23. K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 C.s.p. žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/110/2018, publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2019 pod č. 73/2019, v zmysle ktorého „(...) dovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z uvedeného dôvodu úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritorne posúdil v jeho neprospech (...).“ Žalovaný namietal, že skutkové tvrdenia žalobkyne spochybňujúce centrum hlavných záujmov alebo účasť žalovaného v obchodných spoločnostiach v 90. rokoch a s tým spojený vznik priťažujúcej okolnosti žalobkyňa neuvádzala v prvoinštančnom konaní a rovnako v podanom odvolaní nenamietala nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom. Zdôraznil, že dlžník preukazuje poctivosť svojho zámeru až vtedy, ak veriteľ preukáže, že u dlžníka bol nepoctivý zámer, alebo ak preukáže, že nastala zákonná fikcia nepoctivosti zámeru dlžníka, čo v danom prípade nenastalo. Zastával názor, že žalobkyňou namietané právne posúdenie veci s prihliadnutím na poľahčujúce alebo priťažujúce

skutočnosti, ktoré uplatnila až v podanom dovolaní, nebolo pre súdy nižšieho stupňa rozhodujúce pri rozhodnutí vo veci samej. Podľa žalovaného, výška jeho príjmov dosahovaných vo Švédsku v rokoch 2012 až 2015 nebola relevantná vo vzťahu k záväzku žalovaného voči žalobkyni a navyše časovo zodpovedala obdobiu viac ako 3 roky pred podaním návrhu na konkurz. Žalovaný zastával názor, že z vyššie uvedených dôvodov nebol daný dovolací dôvod podľa ust. § 421 C.s.p. a navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol, alternatívne aby dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol.

24. K návrhu žalobkyne na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoKR/29/2023-492 zo dňa 26.06.2024 a to až do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní žalobkyne, žalovaný uviedol, že žalobkyňa v podanom dovolaní neosvedčila predpoklad úspešnosti dovolania a nepreukázala dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd mal vyhovieť jej návrhu na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku. Poznamenal, že pokiaľ bola žalobkyňa zaviazaná na náhradu trov súdneho konania výkonom právoplatného a dovolaním napadnutého rozsudku, rovnakú ujmu už utrpel aj samotný žalovaný, ktorý musel vynaložiť finančné prostriedky na úhradu trov súdneho konania a napriek svojmu úspechu v súdnom spore, nemohol realizovať právo na ich náhradu. Ďalej uviedol, že po povolení oddĺženia sa riadne zamestnal, zaradil sa do spoločnosti, vlastní majetok a aktuálne nie sú voči nemú vedené žiadne exekučné konania. Zastával názor, že aj prípadné zrušenie právoplatného súdneho rozhodnutia, resp. odklad jeho právoplatnosti by nevytvoril stav, že pohľadávka žalobkyne na vrátenie zaplatených trov súdneho konania bude nevykonaliteľná. Z uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd návrh žalobkyne na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku zamietol.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 C.s.p.], po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 C.s.p.), zastúpenou podľa ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 C.s.p. a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

26. Podľa ust. § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

27. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ust. § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

28. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

29. Podľa ust. § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Podľa ust. § 421 C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Podľa ust. § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada (ust. § 431 ods. 2 C.s.p.).

32. Podľa ust. § 432 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (ust. § 432 ods. 2 C.s.p.)

33. Podľa ust. § 440 C.s.p., dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

34. Podľa ust. § 442 C.s.p., dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

35. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 C.s.p., a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 C.s.p.

36. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa uviesť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená, alebo je rozhodovaná rozdielne. V dôsledku uvedenej viazanosti, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2017 vo veci vedenej pod sp. zn. 1Cdo/206/2016, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. júna 2017 vo veci vedenej pod sp. zn. 3Cdo/52/2017).

37. Pri dovolacom dôvode podľa ust. § 420f C.s.p. dovolateľka poukazovala na nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a súčasne namietala procesné pochybenia súdov, ktorý bol spojený s nedoručením vyjadrení žalovaného žalobkyni (dupliky žalovaného k žalobe zo dňa 14. mája 2021, vyjadrenia žalovaného zo dňa 6. decembra 2021, zápisnice z pojednávania z 16. februára 2020, ktorá nesúhlasila so zvukovým záznamom). Dovolací súd zistil, že odvolací súd sa k tejto dovolacej námietke (časti dovolacej námietky, pozn. dovolacieho súdu) vyjadril v bodoch 24. a 25. napadnutého rozhodnutia. Dovolateľka nesúhlasila s hodnotením odvolacieho súdu, poukazovala na porušenie práva na spravodlivý proces postupom súdu prvej inštancie.

38. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

39. Relevantnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p. je zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo konanie súdov zodpovedajúce zákonu.

40. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (sp. zn. II. ÚS 76/07, sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07, obdobne Kraska proti Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s. 49, § 30).

41. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania veci (spôsob, akým súd viedol spor) znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ je iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

42. Dovolací súd konštatuje, že nie každé procesné pochybenie, jeho charakter a intenzita je spôsobilé dosiahnuť intenzitu porušenia práv účastníka na spravodlivý proces.

43. Dovolateľka v dovolaní namietala nedostatočné zdôvodnenie tejto odvolacej námietky odvolacím súdom.

44. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd v rozhodnutí v bodoch 24. a 25. uviedol dôvody, pre ktoré uvedenú odvoláciu námietku nepovažoval za porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces. Toto zdôvodnenie je, podľa dovolacieho súdu, zrozumiteľné a dáva odpovede odvolacieho súdu, prečo nepovažoval nedoručenie vyjadrenia žalovaného žalobkyni za porušenie práva na spravodlivý proces. Nie je možné konštatovať, že by táto odvolacia námietka nebola dostatočne zdôvodnená.

45. Dovolací súd v zhode s názorom odvolacieho súdu uvádza, že v konaní nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces nedoručením vyjadrenia žalovaného, keď žalobkyňa sa s obsahom tohto podania oboznámila, v konaní naň reagovala. Za uvedenej situácie pre naplnenie práva žalobkyne na spravodlivý proces by vyžadovanie doručenia vyjadrenia žalovaného žalobkyni (po tom, ako sa žalobkyňa s obsahom tohto podania oboznámila a v súdnom konaní naň reagovala) napĺňalo znaky formalizmu.

46. V tomto dovolacom dôvode dovolateľka konštatovala procesné pochybenie súdu prvej inštancie v širšom kontexte (tak ako to podrobne opísala v bode IV. 16 dovolania), tieto všeobecné konštatovania však nepremietla do konkrétnych dôvodov a argumentov, ktorými by preukázala, že postup súdu prvej inštancie a hodnotenie jeho postupu odvolacím súdom v bode 23. a 25. rozhodnutia odvolacieho súdu spôsobilo, v kontexte ďalších atribútov súdneho konania, porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces. Dovolací súd konštatuje, že uvedený dovolací dôvod nepreukázal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420f C.s.p. a to nezdôvodnenie súdneho rozhodnutia v namietanej časti a procesné pochybenie súdov majúce za následok porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces. Tento dovolací dôvod vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodný.

47. V ďalšom dovolacom dôvode podľa § 420f C.s.p. dovolateľka tvrdila, že súdy nedostatočne

zdôvodnili a nezaoberali sa v dôvodoch rozhodnutia správaním žalovaného, ktorý zamlčoval skutočnosti - pracovné príležitosti, zárobkové aktivity vo Švédsku a nevysporiadali sa s vplyvom týchto skutočností na posudzovanie nepoctivého zámeru žalovaného pri oddĺžení.

48. Dovolateľka poukazovala na obsah vykonaného dokazovania vo veci vedenej pod sp. zn. 32OdK/308/2019, ktorého súčasťou sú uvedené podnikateľské aktivity žalovaného od roku 1999 a jeho skúsenosti s podnikaním. Poukazovala na zdôvodnenie v bode 42. rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré čiastočne v bode 20. dovolania citovala. Tvrdila, že súdy sa ex offio mali s týmito skutočnosťami zaoberať, hodnotiť ich a výsledok hodnotenia premietnuť do riadnych dôvodov súdneho rozhodnutia. Súdy nereagovali, nevyhodnocovali konanie žalovaného v súvislosti s aplikáciou ust. § 166g ods. 3 a § 166g ods. 4 ZoKR a nevyhodnocovali rovnako priťažujúce, ako i poľahčujúce okolnosti pri hodnotení poctivého (nepoctivého) zámeru žalovaného.

49. Dovolací súd zistil, že zrušenia oddĺženia sa žalobca domáhal v konaní vyhláseného dňa 25. júna 2019 a konkurz bol ukončený 21. novembra 2019. Žalobkyňa v žalobe o zrušenie oddĺženia uviedla dôvody (neuveodenie informácií alebo uvedenie nepravdivých informácií a tvrdení žalovaného, že od roku 2005 je nezamestnaný), keď preukázala že žalovaný od 07. augusta 2011 bol aj registrovaný ako podnikateľ vo švédskom obchodnom registri a ako konštatoval odvolací súd, mal príjmy v roku 2012 a 2015 v celkovej výške 60.000,- eur, čo nie sú príjmy nepatrnej majetkovej hodnoty (§ 166g ods. 2 písm. a) ZoKR). Odvolací súd konštatoval, že tvrdenie žalobkyne, že žalovaný pri oddĺžení neuviedol pravdivé informácie, resp. niektoré informácie zamlčal, bolo nesporné. Odvolací súd v bode 39. rozhodnutia konštatoval príjmy žalovaného vo Švédsku v roku 2012 až v roku 2015, keď uviedol, že žalovaný bol v roku 2013 spoluvlastníkom spoločnosti so sídlom vo Švédsku, ktorá nepodala za uvedený rok daňové priznanie a daňový úrad určil príjem žalovaného z podnikateľskej činnosti vo výške 378.687 SEK, čo predstavovalo sumu 42.35,72 eur. V bode 40. odvolací súd konštatoval, že žalovaný v roku 2009 až 2015 brigádoval a príležitostne pracoval vo Švédsku, v bode 40. rozhodnutia uviedol, že „(...) žalovaná v konaní nepreukázala, že žalovaný od roku 2009 pôsobil vo Švédsku (...)“, keď konštatoval v bode 40. rozhodnutia, že žalobkyňa preukázala, že žalovaný od roku 2009 pôsobil vo Švédsku, kde pracoval a príležitostne brigádoval, súčasne však odvolací súd konštatoval, že z predložených listinných dôkazov nemožno dospieť k záveru, že z tejto činnosti mal príjmy, ktorých výška by bola relevantná vo vzťahu k jeho záväzku voči žalobkyni, resp., že touto činnosťou získal významný finančný príjem, z ktorého by prípadne mohol uhradiť svoj dlh voči žalobkyni alebo naopak sa vedome zadlžoval, aby sa tak vyhol uhradeniu svojho dlhu, poukázal na dôkazné bremeno tvrdení v konaní o zrušení oddĺženia, ktoré je na strane žalobkyne. Bod 40. rozhodnutia odvolacieho súdu vo väzbe na konkrétne zistenia, ktoré konštatoval odvolací súd v bode 39. rozhodnutia (konkrétne príjmy, ktoré dosiahol vo Švédsku v rokoch 2012 až 2015) odvolací súd nevyhodnotil konkrétne a to vo väzbe na ust. § 166g ods. 2 písm. a) ZoKR, ktoré upravuje, že sa neprihliada na majetok nepatrnej hodnoty, keď zárobková činnosť žalovaného za rozhodné obdobie vo Švédsku dosiahla cca 60.000,- eur. Súčasne odvolací súd hodnotil v bode 40. rozhodnutia poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ust. § 166g ods. 4 ZoKR (blízkosť dôchodkového veku žalovaného), avšak skutočnosti, ktoré boli v konaní preukázané, príjmy žalovaného v roku 2012 až 2015 nie nepatrnej hodnoty nehodnotil, ako aj jeho pôsobenie v postavení podnikateľa. Zdôvodnenie bodu 40. rozhodnutia odvolacieho súdu sa skutkovými zisteniami, uvedenými odvolacím súdom v bode 39. nezaoberá, nehodnotí ich konkrétne, ale všeobecne a nevyhodnocuje záver odvolacieho súdu o tom, že žalovaný získal významný finančný príjem, ktorého výška by bola relevantná aj vo vzťahu k záväzku žalovaného voči žalobkyni, a to ani z hľadiska ust. § 166g ods. 3 ZoKR.

50. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v bode 18. je všeobecné, nereflektuje na skutočnosti zistené v súdnom konaní, ktoré sú obsiahnuté v bode 39. rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd konštatuje, že skutkové zistenia o práci a príjmoch žalovaného v roku 2012 až 2015 vo Švédsku, neboli vyhodnotené súdmi rozhodujúcimi v inštančnom postupe a premietnuté do dôvodov rozhodnutí.

51. K dovolateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorého absencia zakladá vadu podľa ust. § 420f C.s.p., dovolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, čo súdy rozhodujúce v inštančnom postupe konštatovali, že žalovaný uviedol v návrhu na

oddĺzenie nepravdivé údaje, resp. neuviedol všetky údaje, ktoré boli rozhodujúce pre rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného. Skutkové zistenia v bode 39. rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú konkrétne vyhodnocované a ich hodnotenie premietnuté do konkrétnych dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 40. a ani v ďalších bodoch, sa k skutkovým zisteniam uvádzaných v bode 39. vyjadruje len všeobecne, nekonkrétne a nedáva riadnu odpoveď, prečo príjmy žalovaného za obdobie, ktoré rokov 2012 až 2015, ktoré dosiahol a zamlčal v konaní o oddĺžení, jeho postoj k splácaniu pohľadávky žalobkyne, skúsenosti s podnikaním v cudzine, nemali vplyv na žalovaného v konaní o oddĺžení a z akého dôvodu napĺňajú, podľa rozhodnutí súdov, poctivý zámer žalovaného v konaní o oddĺžení.

52. Dovolateľka formulovala dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 C.s.p. zameraný na právne otázky, ktoré podľa jej názoru odvolací súd nesprávne vyriešil a to „(...) Či súd pri posudzovaní ne/poctivého zámeru dlžníka nie je povinný prihliadnuť súčasne na skutočnosti podľa § 166g ods. 4 ZKR, ako aj na skutočnosti podľa § 166g ods. 3 ZKR?“ Platí, že ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň platí, že táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“ alternatívne, „ak súd pri posudzovaní ne/poctivého zámeru dlžníka prihliadne na skutočnosti podľa § 166g ods. 4 ZKR, nie je povinný súčasne prihliadnuť aj na skutočnosti podľa § 166g ods. 3 ZKR“? Platí, že ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň platí, že táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a ďalšiu otázku, „či je pre zistenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 166g ods. 4 ZKR postačujúca samotná existencia zákonom predpokladanej podmienky, a súd nemusí skúmať jej závažnosť a súvislosť s nepoctivým zámerom“. Platí, že ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň platí, že táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (...).“

53. Ustanovenie § 166g ods. 3 ods. 4 ZoKR vymedzuje prísnejšie a miernejšie skutočnosti, na ktoré súd pri hodnotení poctivého zámeru prihliada. Vymedzenie prísnejších (§ 166g ods. 3 ZoKR), ako aj miernejších skutočností (§ 166g ods. 4 ZoKR) pre vymedzenie poctivého (nepoctivého) zámeru je uvedené v zákone všeobecne, preto je potrebné individuálne pristupovať ku každému návrhu na zrušenie oddĺženia a individuálne skúmať podmienky poctivého (nepoctivého zámeru) dlžníka.

54. V nadväznosti na vyššie uvedené, dovolací súd konštatuje, že súd je povinný na tieto podmienky prihliadať ex offio, pokiaľ sú tvrdené účastníkmi konania a vykonaným dokazovaním sú preukázané. Aplikácia prísnejších kritérií (ust. § 166g ods. 3 ZoKR), ako aj miernejších (ust. § 166g ods. 4 ZoKR), pre vymedzenie poctivého (nepoctivého) zámeru, sa navzájom nevylučuje, má byť hodnotená komplexne, vo vzájomnej súvislosti, preto nie je možné konštatovať, že aplikácia ust. § 166g ods. 3 ZoKR vylučuje automaticky aplikáciu uvedenú v ust. § 166g ods. 4 ZoKR a opačne. Účastníkmi tvrdené a v konaní preukázané skutočnosti, ktoré môžu podliehať aplikácii ust. § 166g ods. 4 a aplikácii ust. § 166g ods. 3 ZoKR sa navzájom nevylučujú. Je potrebné, aby súdy rozhodujúce v konaní o zrušení oddĺženia, sa týmito skutočnosťami, v súlade s ustálenou súdnou praxou zaoberali, pokiaľ sú preukázané, ich vyhodnocovali a premietli do rozhodovania a dôvodov súdneho rozhodnutia. Dovolací súd konštatuje, že aplikácia ust. § 166g ods. 3 a ust. § 166g ods. 4 ZoKR pri rozhodovaní v konaní o zrušení oddĺženia pre nepoctivý zámer v konaní podľa ust. § 166f ZoKR sa navzájom nevylučuje.

55. K dovolateľkou formulovanej právnej otázke, či „(...) súd pri posudzovaní nepoctivého zámeru dlžníka podľa § 166g ods. 2 písm. c) ZoKR v prípade preukázania, že žalovaný (dlžník) uviedol určitú nepravdivú informáciu a/alebo neuviedol určitú informáciu, za účelom vyhodnotenia, či takáto informácia je dôležitá alebo nie, má svoje rozhodnutie založiť výlučne len na posúdení hodnoty majetku alebo ekonomického správania sa dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a po jeho podaní. Platí, že ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň platí, že táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (...)“, konštatovala, že zatajenie dôležitej informácie alebo jej neuvedenie alebo uvedenie nepravdivéj informácie pre účely posúdenia jej dôležitosti nie je možné právne posudzovať len v úzkej väzbe na prípadný zatajený majetok (to by podľa dovolateľky malo ísť o inú skutkovú podstatu nepoctivého zámeru) alebo neuspokojenie veriteľa, a teda izolovane, ale dôležitosť takejto informácie je potrebné ex offio posúdiť s ohľadom na individuálny

charakter konkurzného konania.

56. Podľa dovolateľky, žalovaný pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol, že bol od roku 2005 nezamestnaný, v konaní bolo preukázané, že od roku 2009 až 2015 pracoval a brigádoval vo Švédsku, čo potvrdil. Dôvodila, že túto informáciu v návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaný neuviedol, ale uviedol informáciu, že od roku 2005 je nezamestnaný. Dovolací súd k danej právnej otázke dovolateľky konštatuje, že otázka je formulovaná všeobecne a neobsahuje konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci, ktoré sú relevantné pre rozhodovanie súdu. Dovolací súd konštatuje, že dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom podľa ust. § 432 C.s.p. v spojení s ust. § 421 ods. 1 C.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu nezávisí od vyriešenia takto všeobecne naformulovanej právnej otázky, naviac dovolací súd zastáva názor, že aktivita žalovaného v roku 2012 až 2015 vo Švédsku, jeho príjmy a jeho participovanie podľa tvrdení žalobkyne ako podnikateľa vo Švédsku (uvedené v bodoch 38., 39. rozhodnutia odvolacieho súdu) neboli podľa odvolacieho súdu (uvedené v bode 40. rozhodnutia) takými okolnosťami a získaný finančný príjem v takom rozsahu, ktorým by mohol prípadne uhradiť svoj dlh voči žalobkyni a nebolo preukázané, že by sa žalovaný vedome zadlžoval. Dovolací súd považoval závery uvedené v bode 40. rozhodnutia za všeobecné, nekonkrétne a nevyhodnocujúce zistenia súdov, konštatované aj odvolacím súdom v bode 38. a najmä v bode 39. rozhodnutia a na to nadväzujúcich bodov 41. a 42 rozhodnutia odvolacieho súdu.

57. Napriek uvedenému, dovolací súd dáva do pozornosti účastníkom konania ako aj súdom, rozhodnutia vydané Najvyšším súdom Slovenskej republiky a to rozhodnutie sp. zn.4Obdo/35/2022 zo 14. júna 2023 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2023 pod č. 59, ktorého právna veta znie: „I. Správanie dlžníka pre účely posúdenia naplnenia predpokladov pre zrušenie oddĺženia podľa § 166f zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ZoKR) treba posudzovať za obdobie v rozsahu žalobných námietok dotknutého veriteľa, s prihliadnutím na dopad tohto správania na platobnú neschopnosť dlžníka a na možnosť uspokojenia oddĺžením dotknutej pohľadávky veriteľa. Toto obdobie posudzovania správania dlžníka spätne pred podaním návrhu na oddĺženie nie je ohraničené žiadnou zákonnou lehotou. II. Pri prísnejšom prihliadaní na správanie sa dlžníka podľa § 166g ods. 3 ZoKR je nutné vziať do úvahy aj konanie dlžníka vo funkcii štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ak je s touto spoločnosťou osobne, či majetkovo previazaný. Ak dlžník ako fyzická osoba prevedie na obchodnú spoločnosť svoj majetok významný pre možné uspokojenie veriteľa, pričom z odplaty za tento prevod, prípadne zo svojho podielu spoločníka na zisku tejto spoločnosti, nemá úprimnú snahu uspokojiť veriteľa, ale naopak, ako štatutárny orgán tejto obchodnej spoločnosti v jej mene prevedie tento majetok na tretiu osobu (najmä na personálne prepojenú obchodnú spoločnosť, za ktorú koná ako štatutárny orgán), možno toto správanie pričítať dlžníkovi ako správanie s nepoctivým zámerom dlžníka, hoci konal ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti a nie ako fyzická osoba“.

58. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva záver dovolacieho súdu judikovaný pod R 59/2023, podľa ktorého obdobie posudzovania správania sa dlžníka spätne pred podaním návrhu na oddĺženie nie je ohraničené žiadnou zákonnou lehotou, čo znamená, že bolo povinnosťou súdov zaoberať sa činnosťou žalovaného, ktorú v návrhu na vyhlásenie konkurzu v konaní o oddĺženie zamlčal a skutočnosťami preukázanými v konaní týkajúcimi sa pracovných a iných aktivít žalovaného, dosiahnutých príjmoch vo Švédsku v rokoch 2012 až 2015.

59. Ďalej dovolateľka poukazovala na nutnosť aplikácie ust. § 166g ods. 3 ZoKR pri rozhodovaní vo veci, pokiaľ tieto skutočnosti sú účastníkmi konania, ktorí majú dôkazné bremeno v konaní, tvrdené a vykonaným dokazovaním preukázané, t. j. snahu žalovaného vykonávať podnikateľskú činnosť vo Švédsku a poľahčujúce okolnosti podľa ust. § 166g ods. 4 ZoKR (postavenie žalovaného ako budúceho dôchodcu).

60. Dovolací súd v súvislosti s vyššie uvedeným dáva do pozornosti súdom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/74/2021 z 20. októbra 2022: „(...) Čo je nepoctivý zámer dlžníka zákonodarca vymedzil v § 166g ods. 2 ZKR demonštratívnym spôsobom, keď uvádza osobitné

skutkové podstaty nepoctivého zámeru pod písm. a/ až písm. l/. Je preto možné, aby sa veriteľ domáhal zrušenia oddĺženia aj z iného dôvodu, než je uvedený v § 166g ods. 2 ZKR, avšak veriteľ ako žalobca musí tento dôvod v spore o zrušenie oddĺženia tvrdiť a preukázať ho (...)“, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/44/2022 z 2. augusta 2023 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2023 pod č. 60, ktorého právna veta znie: „I. Skutkové podstaty nepoctivého zámeru sú v § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ZoKR) vymenované len demonštratívne, preto nie je možné vyžadovať od žalobcu podradenie v žalobe na zrušenie oddĺženia uvádzaných skutkových tvrdení pod konkrétnu skutkovú podstatu uvedenú v § 166g ods. 2 ZoKR, ak tieto skutkové tvrdenia pod žiadnu konkrétnu skutkovú podstatu vymenovanú v § 166 ods. 2 ZoKR nepatria. V žalobe preto postačuje uvedenie rozhodujúcich skutočností, ktorými žalobca vymedzuje nepoctivosť zámeru dlžníka pri oddĺžení. II. Ak sa do oddĺženia žalovaný dostal na základe rozhodnutia vydaného súdom v konaní o oddĺžení začatom po 1. marci 2017 podľa ustanovení zák. č. 377/2016 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon o konkurze a reštrukturalizácii, je potrebné na zrušenie tohto oddĺženia v konaní podľa § 166f ZoKR aplikovať aj ustanovenie § 166g ZoKR zavedené tiež touto novelou, a to s poukazom na prechodné a záverečné ustanovenie v § 206f ZoKR, pričom posudzovanie správania sa dlžníka definovaného v § 166g ods.2 písm. e/, g/, h/ v konaní o zrušení oddĺženia podľa § 166f ZoKR nie je pred podaním návrhu na oddĺženie spätne do minulosti časovo ohraničené, t.j. môže sa posudzovať aj správanie dlžníka v čase pred účinnosťou tejto novely. III. Pri prísnejšom prihliadaní k osobe dlžníka a na súdom zistené skutkové okolnosti podľa § 166g ods. 3 ZoKR je možné podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZoKR považovať správanie dlžníka ako správanie v snahe poškodiť veriteľa, aj napriek tomu, že v rámci neho využíva zákonom dovoľené prostriedky na svoju obranu proti plneniu záväzku, ktorý neuznáva, ak z vykonaného dokazovania vyplýva, že účelom tohto správania bolo vyhýbať sa plneniu tomuto veriteľovi a toto plnenie účelovo oddialiť. Ak dlžník neuhrádza dlh veriteľa ani len čiastočne, hoci je v situácii, že by tento dlh veriteľovi, bez jeho zvýhodnenia oproti iným veriteľom, uhradiť mohol, čo i len čiastočne alebo si privodil úmyselne ekonomický a majetkový stav, v ktorom dlh tohto veriteľa uhradiť nemôže, teda na jeho strane nie sú dané objektívne a vážne dôvody na neuhradenie dlhu konkrétnemu veriteľovi, je možné jeho správanie posúdiť ako nepoctivé správanie podľa § 166g ods. 2 písm. h/ ZoKR v snahe poškodiť veriteľa“.

61. V súlade s vyslovenými právnymi názormi najvyššieho súdu dovolací súd konštatuje, že pri posudzovaní nepoctivého zámeru je potrebné sa sústrediť predovšetkým na ekonomické správanie sa dlžníka, a to pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie, ako aj po jeho podaní. Rozhodujúce sú skutkové tvrdenia žalobkyne, vymedzenie konkrétneho správania sa žalovaného - dlžníka v konaní o žalobe na zrušenie oddĺženia. Pri posudzovaní veriteľom namietaného správania sa dlžníka, je potrebné vziať do úvahy, či sa správaním dlžník priviedol úmyselne do stavu platobnej neschopnosti, prípadne, či sa zadlžoval bez potrebnej obozretnosti, nedbanlivostne, a uvedené je dôvodom neuhradenia záväzku veriteľovi - žalobkyni (napriek príjmom, ktoré dosiahol v rokoch 2012 až 2015, či neuhradenie záväzku veriteľa nebolo cieľené v záujme napr. poškodiť, zvýhodniť iných veriteľov), teda, z akých dôvodov neuhradil veriteľovi záväzok.

62. V rámci tejto úvahy je potrebné posúdiť, či cieľom ekonomického správania sa žalovaného bola úprimná snaha dlh uhradiť zo svojho zdroja príjmov v rokoch 2012 až 2012 v rámci svojich zárobkových možností, napr. zo zamestnania alebo inej zárobkovej alebo podnikateľskej činnosti, prípadne či sa nezbavoval účelovo svojho majetku a náhrady zaň, či nerozlišoval bez rozvahy svoje dlhy a podobné konanie. Súd bol povinný posúdiť správanie dlžníka, t.j. uvedenie nepravdivých informácií, preukázané príjmy žalovaného v rokoch 2012 až 2015, správanie žalovaného, ktorý žalobkyni ani čiastočne dlh z týchto príjmov neuhradil a zdôvodniť, prečo podľa odvolacieho súdu takýto finančný príjem a správanie žalovaného nemá vplyv na konanie o jeho oddĺžení.

63. Nie je možné súhlasiť, že príjmy, ktoré dosiahol žalovaný a ktoré sú špecifikované v bode 39. rozhodnutia odvolacieho súdu, absentujú v rozhodnutí súdu prvej inštancie, sú príjmami prevyšujúcimi sumu 2.000,- eur, v roku 2012 dosiahol žalovaný príjem 6.105,80 eur, v roku 2013 príjem 42.735,70 eur ako podiel žalovaného z podnikania vo Švédsku, ktorý určil príslušný švédsky orgán v roku 2014 v

sume 10.976,- eur a v roku 2015 v sume 1.022,91 eur v celkovej sume vo výške 60.000,- eur za obdobie rokov 2012 až 2015. Tieto skutočnosti bolo potrebné hodnotiť v kontexte správania sa žalovaného, ktorý bol v roku 2013 spoluvlastníkom spoločnosti so sídlom vo Švédsku, ktorá síce v tom roku nepodala daňové priznanie, ale švédsky úrad odhadol príjem z tejto spoločnosti z podnikateľskej činnosti a určil odhadom príjem žalovaného v sume v prepočte 42.733,24 eur, čo dokazuje, že žalovaný vykonával podnikateľskú činnosť v zahraničí, ktorého činnosť bola podľa švédskych úradov zrušená v roku 2015, z čoho je zrejmé, že žalovaný mal skúsenosti s podnikaním aj v cudzine v roku 2013, minimálne do roku 2015. Uvedené skutočnosti bolo potrebné hodnotiť vo väzbe na ust. § 166g ods. 3 ZoKR a ust. § 166g ods. 4 ZoKR. Odvolací súd prihliadol na miernejšie skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer, čo uviedol v bode 42. rozhodnutia, avšak nezaoberal sa súčasne existenciou a hodnotením prísnejších skutočností ovplyvňujúcich poctivý zámer podľa ust. § 166g ods. 3 ZoKR, keď bolo v konaní preukázané, že žalovaný mal skúsenosti aj s podnikaním (minimálne vo Švédsku v rokoch 2013 až 2015).

64. Súdby boli povinné hodnotiť skutkové zistenia z hľadiska nielen konštatovania, že informácie, ktoré uviedol žalovaný v návrhu na oddĺženie neboli pravdivé (informácie týkajúce sa rokov 2012 až 2015), ale boli povinné hodnotiť skutočnosti, ktoré boli v konaní preukázané a boli rozhodujúce pre rozhodovanie z hľadiská kritérií upravených v ust. § 166g ods. 3 a ods. 4 ZoKR, v súvislosti s konaním žalovaného vymedzeným podľa ust. § 166g ods. 1 ZoKR a hodnotenie skutočností premietnuť do riadnych (nie všeobecných) dôvodov súdneho rozhodnutia.

65. Dovolací súd preto z dôvodov uvedených v ust. § 420 písm. f) C.s.p. zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, aj súdu prvej inštancie pre nedostatočné zdôvodnenie súdneho rozhodnutia a vrátil vec súdom nižších inštancií na ďalšie konanie a rozhodnutie (ust. § 449 ods. 1, § 450 C.s.p.).

66. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (ust. § 453 ods. 3 C.s.p.).

67. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (ust. § 455 C.s.p.).

68. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.